

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Z. K.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w P.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej RP kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie powołał się wyraźnie na którąkolwiek z wymienionych wyżej przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a jedynie stwierdził, że poniósł szkodę, którą Skarb Państwa ma obowiązek naprawić skoro doszło do niej „w warunkach wyjątkowo nagannych zachowań orzeczniczych Gminy i Samorządowego Kolegium Odwoławczego”. Argumentację prawną we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania połączonym z uzasadnieniem powód ograniczył do jednego zdania o treści: „praktyczne funkcjonowanie prejudykatu - określonego w art. 417 § 2 k.c. w związku z art. 287 p.p.s.a. napotyka na trudności co wyraźnie wynika z treści zważeń zawartych na stronie ostatniej wyroku Sądu Apelacyjnego sprawa wymaga badań, ocen i być może niewielkich ale niezbędnych zmian w treści przepisów prawnych wskazanych wyżej.” Tymczasem w orzecznictwie i nauce jednolicie przyjmuje się, że dla spełnienia wymogu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.). Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nie publ.). Wniosek sformułowany przez powoda i jego uzasadnienie nie spełniają powyższych wymagań w najmniejszym nawet stopniu. Wskazując na art. 287 p.p.s.a., jako źródło bliżej nieobjaśnionych wątpliwości skarżący pominął też, że przepis ten z dnia 14 lipca 2017 r. został uchylony, a to na mocy ustawy z 8 czerwca 2017 r. (Dz.U. poz. 1370) i już ta okoliczność wymagała objaśnienia przyczyn, dla których miałby podlegać wykładni na potrzeby rozstrzygnięcia nie tylko niniejszej sprawy, lecz i innych spraw o podobnym przedmiocie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1804), orzeczono jak w postanowieniu.

aj